

ผีเข้า

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ตั้งใจฟังธรรมนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมและวินัยๆ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ยสะมาบวช ไครมาบวช มาบวชตอนนั้นยังไม่มีวินัยเลย พระอรหันต์มากมายมหาศาล

เวลาพระจุณทะไปเห็นพวกเดียรฉิย ศาสดาเขาตายแล้วมันมีปัญหา มาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมมันเป็นอย่างนั้นนะ

เพราะมันไม่มีวินัยคุ้มครอง เพราะมันไม่มีวินัยๆ ไร เพราะมันไม่มีวินัยคุ้มครอง พระจุณทะบอกให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติวินัยคือบัญญัติกฎหมาย นิติศาสตร์กฎหมายๆ นี่

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก จะไปบัญญัติอะไรบนอากาศ ไปบัญญัติอะไรให้มันไม่เป็นประโยชน์ทั้งสิ้น มันต้องให้มีคณะสงฆ์ แล้วสงฆ์ทำผิดขึ้นมาแล้วบัญญัติ

พระสุทินขึ้นมาก็เป็นต้นบัญญัติๆ ผู้ที่เป็นต้นบัญญัติเพราะเขาทำผิด พอทำผิดแล้วมันเป็นตัวอย่างว่าทำอย่างนี้มันผิด ถ้ามันผิดแล้วทำไม่ได้ ทำไม่ได้ถึงบัญญัติเป็นธรรมวินัยมา

แล้วธรรมวินัย เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมๆ เวลาคณะสงฆ์มันใหญ่ขึ้นมากขึ้น เพราะธรรมวินัยมันทำให้อยู่ร่วมกันได้ ผิดกฎๆ ไร ผิดกฎไม่ได้ผิดที่ตัวบุคคล ไม่ได้รังเกียจนะ ไม่ได้รังเกียจเพราะพวกมันพวกกู ไม่ใช่

หลวงปู่มั่นท่านพูดไร นิกายๆ มันแค่ชื่ออะไร ไก่มันยังมีชื่อเลย แต่ชื่อนั้นถ้าทำดีมันก็ได้ดีทั้งสิ้น จะชื่ออะไรก็ได้แล้วแต่ ถ้าทำดีก็ถูกต้องดีงามทั้งนั้นนะ ทำดีทำชั่วมันอยู่ที่การกระทำ มันไม่ใช่อยู่ที่ชื่อ กฎหมายก็เป็นกฎหมาย กฎหมายใช้เสมอภาคกัน พอใช้เสมอภาคกันทุกคนก็ต้อง

เสมอภาคกันสิ ทำไมคนอื่นทำผิดละ เราเวลาติคนอื่นนินทาคนอื่นได้หมด แล้วตัวเองละ ตัวเองก็ผิด

พระเมื่อก่อนอยู่กับเรา “ก็หลวงพ่อละ หลวงพ่อก็ผิด”

หลวงพ่อดีอะไรละ มีเจตนาอะไรที่เป็นผิด มีอะไรที่เป็นประโยชน์กับหลวงพ่อบ้าง หลวงพ่อก็ทำเพื่อหมู่คณะ ทำเพื่อสงฆ์ทั้งสิ้น ที่ทำก็ทำเพื่อคนอื่น ไม่ใช่เพื่อตัวเองเลย

แล้วมันเป็นเวลาอยู่ในวงกรรมฐาน

เวลากรรมฐานเราก็คุยกันไง เอ็งลงใจไหม ถ้าเอ็งลงใจ เอ็งทำเลย ทำๆ แล้ว ปลงอาบัติเอา ถ้าเอ็งลงใจไหม ถ้าลงใจ คำว่า “ลงใจ” ถ้าลงใจแล้ว เวลามันทำเสร็จแล้วมันไม่มีอะไรค้างคาในหัวใจ

เวลาปาฏิโมกข์ สุตตาทิกรณสมถา ๗ สมุขขาวินโย ทาทพุโพ สติวินโย ทาทพุโพ อมฺพุ หวินโย ทาทพุโพ สิ่งที่ได้ตัดสินไปแล้วรื้อฟื้นไม่ได้ สติวินัยๆ มันไม่มีเจตนา ไม่ทำเพื่อตัวเอง ถ้าเป็นตัวเอง ทำทำไม ทำเพื่อตัวเองก็อีโก้ละสิ อยากดังอยากใหญ่ละสิ แต่นี้ทำเพื่อหมู่คณะ ทำเพื่อส่วนรวม ถ้าทำเพื่อส่วนรวม เอ็งลงใจไหม

เวลาเราไปอุตุรงค์กัน เราอยู่ในหมู่พระๆ เขาถามเลยนะ เฮ้ย! เอ็งลงใจไหม ถ้าลงใจแล้วทำ ถ้าทำแล้วปลงอาบัติ แต่ถ้าไม่ลงใจนะ เราทำสิ่งใดไปแล้วมันคาใจ พอคาวใจ ไปแล้ว มันจะย่ำคิดย่ำทำ แล้วมันจะฝุ้งใจไปเลยนะ โอ้ย! ญวนก็ผิด นี่ก็ผิด แล้วชีวิตที่เป็นนักบวช ชีวิตที่จะเป็นธรรมๆ มันจะไม่เป็นธรรมแล้ว มันจะหวาดมันจะระแวง นี่ไง นี่การภาวนา

หมู่กรรมฐาน พระกรรมฐานเขาเป็นอย่างนี้ เขาลงใจ เขาลงใจแล้วทำแล้วมันเป็นประโยชน์กับคณะสงฆ์ มันไม่ใช่เพื่อตัวเอง เพื่อตัวเองก็เพิ่มกิเลสละสิ เรามา เรามาเพื่อละเพื่อทอนใจใหม่ เรามาละมาทอนนะ

ธรรมและวินัยนี้สุดยอดมาก ธรรมและวินัยคุ้มครองพวกเราอยู่นะ คุ้มครองอย่างไร คุ้มครองไม่ให้ออกนอกกรอบไง ไม่ให้มันผิดพลาดไปจากธรรมและวินัยนี้ ถ้าไม่ให้ผิดพลาดไปจากธรรมและวินัยนี้ ทำเพื่อตัวเอง เห็นไหม อยู่ในศีลในธรรม แต่จิตใจร่มเย็นเป็นสุข อยู่ในศีล

ในธรรมอบอุณ อยู่ในศีลในธรรมกล้าหาญอาจหาญ ผู้ที่มีศีลเข้าสังคมไหนก็ได้ สังคมไหนก็แล้วแต่ถ้ามีศีลมีธรรม งามจากกล้าหาญมากเลย ไม่ใช่ผีเข้า

เวลาผีเข้า ไปไหนนะ แอ๊ๆ แต่ไม่รู้เหี้ยอะไรเลย พุดอะไรก็ได้เลย ไม่รู้ถูกรู้ผิดด้วย แต่ผีเข้า

แต่ในการประพฤติปฏิบัตินะ วงกรรมฐานเราเวลาประพฤติปฏิบัติไปกรรมฐานแตก เวลามันหลุดไปนั่นก็อย่างหนึ่ง เวลาผีเข้า เวลาผีเข้าสิ่งนี้ยกเว้น ธรรมและวินัยนะ เป็นที่สุดวิสัย ยกเว้นได้ เจ็บไข้ได้ป่วย ผู้เฒ่าผู้แก่ อย่างนั้นนะเรายกเว้น เพราะมันเป็นเรื่องที่สุดวิสัย สุดวิสัยที่จะทำได้ แก่ชราภาพทำไม่ได้ ธรรมวินัยยกเว้น ธรรมวินัยยกเว้นนะ ถ้าเราทำสิ่งใด ทำสิ่งใดเพื่อเป็นประโยชน์ เห็นไหม

แล้วเวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ในพระไตรปิฎกมีเลย ภิกษุผีเข้า ภิกษุผีเข้าทำอะไรก็ไม่ผิด ถ้าทำอะไร คำว่า “ไม่ผิด ผิดไหม” มันมีเวรมีกรรมทั้งสิ้น แต่เขายกเว้นไง ถ้ายกเว้นๆ เพราะอะไร เพราะเขาทำไปโดยเขาไม่รู้สีกตัวเลย เพราะผีเข้า

ในอรรถกถาหรือในฎีกามี มีตลาดขายเนื้อ ภิกษุไป ไปกินเนื้อดิบๆ เลือดสดๆ กินแล้วเขาติเตียนไง แล้วถ้าติเตียนๆ พระพุทธเจ้าบอก ถ้าผีเข้า ถ้าผีเข้านะ ยกเว้น ยกเว้นเพราะว่าภิกษุผีเข้า นั่นมันผีเข้าเพราะเขาควบคุมตัวเขาไม่ได้

ไฉนมันผีกิเลส กิเลสต้นหาความทะยานอยากนี่ผีเข้า เวลาผีเข้าขึ้นมา แอ๊ๆ เอ็งเอาอะไรมาเป็นเหตุเป็นผล ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหตุและผลนะ เหตุ เหตุุนะ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุสิ เหตุ เหตุที่มาที่ไปเป็นอย่างไร ถ้าที่มาที่ไป ถ้าเหตุมันถูกต้องมันจะผิดไปได้อย่างไร ถ้ามันไม่มีเหตุมีผล ผีเข้า จะย่ำเขาเลย จะเหยียบจะย่ำเขา แอ๊ๆ ผีเข้า

เวลาผีเข้าจริงๆ นะ ยังยกเว้นนะ ไฉนผีกิเลสเข้า มันกิเลสซ้อนกิเลสไง มันจะเอากิเลสเหยียบย่ำคนอื่นไง มันจะเอากิเลสใหญ่กว่าธรรมและวินัยไง มันจะเอากิเลสใหญ่กว่าเหตุกว่าผลนะ

เหตุผลเขามี เขามีที่มาที่ไป มันเพราะมีเหตุ เพราะคนเขาทำเพื่อประโยชน์กับคณะสงฆ์ ทำเพื่อประโยชน์กับหมู่คณะ เขาทำเพื่อประโยชน์ ไม่ใช่ว่าประโยชน์ต้องของกู ทุกอย่างต้องมา คำชุกคนเดียวเลยหรือ ผีเข้า เอ้อะๆ ผีเข้าเลยนะ เวลาผีมันเข้า ไร้สาระ

เวลาผีเข้า ดูลิ เวลาเขาเข้าทรงทรงเจ้านี่นะ เวลาการเข้าทรง เวลาธรรมวินัยขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อูบาสก อูบาสิกา ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เวลาที่มีศีลมีธรรม ขึ้นมา เขาไม่ให้ถือนอกธรรมนอกวินัย แล้วเวลาเข้าทรงทรงเจ้า เอ็งไปเคารพบูชากันได้อย่างไร มันขาดจากไตรสรณคมน์

ผีเข้า ขนาดในธรรมวินัยนี้ไม่เอามาเป็นประเด็นเลย ไร้สาระ แต่มันเป็นกรรมของสัตว์นะ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ภิกษุผีเข้า ภิกษุผีเข้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกเว้น ยกเว้นขณะที่ เขาเป็น แต่เวลาดีขึ้นแล้วต้องเข้าระบบหมด ไม่มี ไม่ปล่อยปละละเลย นี่มันคุ้มครองใจ คุ้มครองในการประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

เวลาผีกิเลสมันเข้า คิดว่ามีที่ลับที่แจ้ง ทำไปบาปกรรมทั้งนั้น แล้วมันทำ มันทำด้วยความต่ำช้าสாமานย์ใจ แล้วเหยียบย่ำทำลายใจ แล้วสิ่งที่มันจะเป็นไปได้ มันจะเจริญออกมา มันเป็นไปได้ไหม

เวลาต้นไม้ สิ่งที่มีมันเน่ามันเสียเขาต้องคัดออกๆ ทั้งนั้นนะ เขาเอามารวมกลุ่มไม่ได้ ปลา ช่อหนึ่ง ปลาตายตัวหนึ่งเน่าทั้งช่อ ปลาตายตัวเหม็นไปหมดเลย ไล่ปลาเน่า ปลามันเน่ามันเหม็น

แต่กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมกว่ามันจะสร้างจะสมขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย เวลาจะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมาได้ เวลาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมา เทวทัตมันเข้ามาแปะ ใ้ฉัพพัคคีย์ สัตตธวัคคีย์ ชราครัคร่า ไม่มีจะอยู่จะกิน มาบวชเพื่อลาภสักการะในพระพุทธศาสนา มาอาศัยอย่างนั้นหรือ

ของเราไม่ใช่ ของเราบวชมาแล้วนะ สิ่งทีบวชมาแล้ว สาธุ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย แก้วสารพัดนึก เราก็เกิดเป็นมนุษย์เหมือนกัน เราก็คนทุกซ์คนยากเหมือนกัน เห็นภัยในวัฏสงสารมาบวชเป็นพระ ถ้าบวชเป็นพระขึ้นมา ภิกขาจาร เลี้ยงชีพด้วยปัสัแข้ง

เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง เลี้ยงชีพด้วยธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้กับบริษัท ๔ อุบาสก อุบาสิกาเขาเป็นชาวพุทธ เขามีจิตใจที่ศรัทธาในพระพุทธรศาสนา เขาอยากเห็นนะ อยากเห็นผู้ที่ทรงศีลทรงธรรมที่เป็นที่พึ่งที่อาศัยของเขา

เวลาบวชเป็นพระๆ เป็นศากยบุตรพุทธชินโรส นี่เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ต้องอยู่ในศีลในธรรม การไว้ใจ การไว้นือเชื่อใจ เขาถึงได้ใส่บาตร

เวลาคนเขาจะทำบุญทำทานเขาจะล้าละล้ง มันใช่พระไม่ใช่พระ ใส่ไปแล้วมันจะเป็นจริงไม่จริง เห็นไหม หัวใจของบริษัท ๔ หัวใจของบริษัท ๔ ที่เขาศรัทธาเขามีความเชื่อมั่นในพระพุทธรศาสนา เขาก็อยากเห็นศากยบุตร เขาก็อยากเห็นสมณะที่พรหมณที่อยู่ในศีลในธรรมที่เป็นที่ชื่นใจของเขา เขาเห็นแล้วเขาชื่นใจของเขานะ

ถ้าเขาเห็นเปรตเห็นผี เห็นเปรตเห็นผีมันล้าละล้งไป เพราะมันก็มีชาวตลอด ชาวไร่ ชาวไร่มาตลอด ชาวไร่ชาวไร่ตลอด แล้วมาเจอกับตัวเอง มาเห็นกับตาอย่างนี้ มาพบกับตัวเอง มันสะเทือนใจ มันสะเทือนใจชาวพุทธ ชาวพุทธเขาต้องการๆ บริษัท ๔

เราก็คือเป็นอุบาสกมาก่อน เราเป็นฆราวาสมาใช่ไหม เราเห็นภัยในวัฏสงสาร เรามาบวชใช่ไหม เราบวชขึ้นมาแล้ว เราเต็มใจบวช เราเต็มใจบวชแล้วเราเต็มใจประพฤติปฏิบัติด้วย แล้วเวลาบวชแล้วมีครูมีอาจารย์สายกรรมฐานๆ

สายกรรมฐาน พระป่ามันจะเข้มข้นกว่าพระบ้าน พระบ้าน เวลาเห็นพระบ้าน ดูถูกเหยียดหยามเขา เป็นพระป่าๆ ไ้พระบ้านกับบอกไ้พระบ้านๆ ไ้เราว่าเป็นพระป่า เขาว่าพระป่า ป่าเถื่อนเถื่อนจนไม่มีศีลไม่มีธรรม ไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์เลย

พระป่าๆ เขาไปอยู่ป่า ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาพระป่าๆ พระป่าต้องสวดมนต์มากกว่าพระบ้าน พระป่าต้องมีศีลมีธรรมวินัยยิ่งกว่าพระบ้าน เพราะอะไร เวลาพระป่าๆ เข้าไปอยู่ในป่ามันมีเสือมีสาง มีสิ่งลี้ลับ ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์ วิ่งหนีเลย ตกใจนั่นนะผีเข้า

เวลาผีจริงๆ เข้าล่ะกั้วมัน เวลาผีตัวเองเข้าล่ะแฮม! อาจหาญ ผีเข้า

มันต้องศึกษาสิ มันต้องศึกษาข้อวัตรปฏิบัติสิ มันต้องรู้กฎรู้ผิด แล้วมันต้องอธิบายได้ว่าอะไรถูกอะไรผิด ไม่ใช่ผีเข้า ผีเข้าก็ “ลูกข้างสาธุ ลูกข้างเชื่อเคารพ”

ใครเขาจะเคารพล่ะ

เราต้องมีเหตุมีผล ทาน เหตุผล ทำไมต้องทำทานล่ะ

เราทำทานเพื่อความตระหนี่ถี่เหนียวในหัวใจของตน

เราถือศีล ถือศีลทำไม

ถือศีลเพราะว่าความคิดมันเร็วกว่าแสง ถ้ามันคิด มันคิดไปร้อยแปดพันเก้า ให้มีศีลรั้วรอบขอบชิดเพื่อไม่ให้ความคิดมันส่งออกไป

แล้วสมาธิล่ะ

สมาธิก็สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ถ้าจิตสงบระงับมันก็ไม่ไปกินเหล้าเมายา เพราะอะไร เพราะมันสงบ จิตมีคุณค่าของมัน ใจนี้จิตไม่สงบมันก็แผ่ส่าย แผ่ส่ายก็ผีเข้า ผีเข้ามันก็หิว มันก็กระหาย มันก็จะกินเลือด ก็ผีเข้า เพราะไม่มีหลักมีเกณฑ์

แต่ถ้าเป็นสมาธิ สมาธิก็มีความสงบของใจ แล้วเกิดปัญญาล่ะ

ไอ้โฮ! ถ้าเกิดปัญญานะ เวลาหลงตาท่านไปเยี่ยมลูกศิษย์ลูกหานะ ถ้าลูกศิษย์ลูกหาพูดถึงการภาวนานะ ถ้ามันเป็นจริงนะ ท่านตาลุกเลย หา! ภาวนาอย่างนี้ก็ยังมียู่อีกหรือ ภาวนาอย่างนี้ยังมียู่อีกไหม

ถ้าคนภาวนาอย่างนี้ นี่ไง ภาวนามยปัญญาไง ปัญญาเกิดจากการภาวนา คนที่มันภาวนาเป็นมันพูดออกมา มันพูดออกมาจากความจริงในหัวใจ ให้ตรวจสอบร้อยพันหนมันก็พูดชัดเจนเลย จะทำอย่างไรก็พูดชัดๆ เลย เพราะเขาตัวเองเห็นเอง เป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันติภูมิใจกลางหัวใจนั่น

เวลาที่ประพฤติปฏิบัติได้จริง หลงตาท่านไปคุยกับผู้ปฏิบัติ เอ๊ะ! ภาวนาอย่างนี้มียู่อีกหรือ ภาวนาอย่างนี้มันคืออะไรนะ

นี่ไง ศีล สมาธิ ปัญญาไง

ศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาในวงกรรมฐานเราคือภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา เกิดจากความฉลาดภายใน เกิดจากความฉลาดที่การขุดคุ้ย การค้นคว้า การแสวงหา การขุดลงไปในหัวใจ การขุดลงไปในจิตนั้น แล้วมันเกิดปัญญาขึ้นมา นั่น! นี่ปัญญามันเป็นอย่างนี้ แล้วถ้ามันมีปัญญาอย่างนี้มา สิ่งสภาวะแวดล้อมข้างนอกมันจะมีประโยชน์อะไร ไร้สาระทั้งสิ้น

ถ้ามันไปติดอยู่สิ่งที่สวะอยู่ข้างนอกนั้นนะ มันอยู่กับสวะอย่างนั้นนะ มันจะเข้ามาสู่ภายในได้อย่างไร เพราะมันอยู่กับสวะอย่างนั้นแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไรถึงผีเข้าใจ เวลามันเอ้อ! ผีเข้า ไม่ต้องมีเหตุมีผลอะไรทั้งสิ้น ไม่มีที่มาที่ไปทั้งสิ้น ไม่รู้จักการกระทำใดๆ เลย แล้วมันจะเป็นศากยบุตรได้อย่างไร นี่ภิกษุผีเข้า

ขนาดผีเข้านะ ชาวบ้านเขาเห็น เขาไปฟ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก นี่เพราะผีเข้า ผีของเขาเข้าแล้วไปตามเขียง ตามร้านขายเนื้อ ไปขอเนื้อสดๆ ลาบเลือด เลือดสดๆ ต้มกินเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เพราะผีเข้า เขาขาดสติ เขาควบคุมตัวเองไม่ได้ แล้วจะทำอย่างไร

ก็ต้องยกเว้นจากกรรมวินัยจนกว่าเขาจะฟื้นฟูขึ้นมาได้ นี่ผีเข้าจริงๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายกเว้น

กรรมวินัยสุดยอด เพื่ออะไร เพื่อให้เราพ้นจากความดิบเถื่อน ให้เข้ามาเป็นศากยบุตรไหม ให้เข้ามาเพื่อการประพฤติปฏิบัติไหม แล้วบวชแล้ว เราไม่ใช่วัดบ้าน วัดบ้านบวชมาแล้ว ศึกษากรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่อทรงจำกรรมวินัยไว้ เป็นศากยบุตร เป็นผู้ทรงธรรมทรงวินัยด้วยการศึกษา เพื่อให้ปริยัติชัดเจนขึ้นมา

เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติเพราะปริยัติชัดเจน การปฏิบัติมันก็จะชัดเจนขึ้นมา แล้วเวลาปริยัติชัดเจนขึ้นมา เขาก็ว่าเป็นความรู้ของเขา แต่ความจริงๆ นั่นคือสัญญา คือความจำ คือการค้นคว้า คือการจดจำธรรมและวินัยไว้

เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเรามีทาน มีทานก็มีน้ำใจนี้ใจ คนที่มีทาน มองพระเหมือนพระ มองคนที่ทุกข์ยากขึ้นมา เรามีน้ำใจต่อเขา เราก็เคยทุกข์ยากมานะ

เวลาหลวงตาท่านเทศน์ เราสะเทือนใจทุกทีนะ “เราเป็นบ่อยกลางเรือน กลางวัดป่าหนองผือ ทำยวัด เหนือวัด มหา มหาทั้งสิ้น มหาทั้งนั้น”

ท่านบริหารท่านคุ่มครองดูแลใจ เวลาทำยวัด เหนือวัด มหาผิดๆ มหาทั้งนั้น ท่านบอกว่าท่านเคยรับผิดชอบเหมือนบ่อยกลางวัด

เวลาครูบาอาจารย์เราที่ท่านจะมีอำนาจวาสนาบารมี เพราะท่านมีน้ำใจใจ ทานๆ ใจ เพราะท่าน เห็นแก่ผู้ที่มาใหม่ยังไม่รู้จักรู้สึกรู้สา ท่านก็เป็นหลักเป็นชัยคอยบอกเขา คนที่มาใหม่ยังไม่เข้าใจว่าหลวงปู่ท่านต้องการวิเวกอย่างไร ท่านไม่ต้องการเสียงกระเทบอย่างไร ก็ต้องคอยบอกคอยเตือนเขา เพื่อไม่ให้ไปกระเทบถึงหลวงปู่ท่าน นี่ท่านเป็นบ่อยกลางเรือนเลย คำว่า “เป็นบ่อยกลางเรือน” คือการฝึกฝนขึ้นมาใจ

เวลาพระปฏิบัติฯ ทรงจำธรรมวินัยฯ ทรงจำไว้ แต่ผีเข้า เทียวย่าเทียวยี่คนอื่น ยกตนเหนือคนอื่น ช่มชี่เขา เย้ยหยันเหยียดหยาม แต่ตัวเองเลวทราม

แต่หลวงปู่ท่านครูบาอาจารย์เราเป็นพระป่า พระป่าเราประพฤติปฏิบัติฝึกฝนตัวเองขึ้นมา ทำตัวเองขึ้นมาให้มีแก่นมีสาร เวลาที่มีแก่นมีสาร มีแก่นมีสารที่ไหน มีแก่นมีสารคือว่ามี ความสงบระงับ มีความสงบ มีผู้รู้ ผู้รู้ที่มีสติปัญญาคุ่มครองดูแล พอคุ่มครองดูแลนะ มันเหนือศีลอีกนะ

ศีล สมภาธิ ปัญญา

ศีลส่วนศีลเลย ศีลนี้เป็นของหยาบๆ เลย ถ้าจิตมันสงบจิตมันระงับ มันเห็นคุณค่าของหัวใจของเรา ถ้ามันเห็นคุณค่าของหัวใจของเรา เห็นไหม

เวลาหลวงตาท่านบอก ท่านเป็นบ่อยกลางเรือนฯ ท่านเป็นคนรับผิดชอบดูแลทั้งสิ้น บ่อยกลางเรือนเลย พระมันจะโตขึ้นมาได้มันต้องมีการฝึกหัดขึ้นมา มีการฝึกหัด

ศึกษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษามาเป็นทฤษฎี ศึกษามาแล้ว ทำอย่างไรวะ

หลวงตาท่านจอมมหา เวลาจะออกบวช ถ้ามีใครชี้หน้าเรา ใครบอกเราได้ เราจะไปหาคนนั้นเลย มันจะทำอย่างไร เพราะตำราเต็มไปหมดเลย ศึกษามาทฤษฎีมากมายมหาศาล แต่เรายังทำไม่ได้เลย ทำอย่างไร แล้วเริ่มต้นต้องตรงไหนล่ะ จะพันทุกข์ๆ จะพันทุกข์ๆ เริ่มต้นตรงไหน

เวลาเริ่มต้นก็เริ่มต้นหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โอ

“เฮ้ย! จะพันทุกข์นั้นะ อยากจะพันทุกข์ อะไรมากำหนดพุทโอๆ อะไรกันอยู่นี้”

พุทโอๆ สมถกรรมฐาน ก็พันทุกข์นี้ไง ก็พุทอะไรนี้ไง ก็หัวใจนี้ไงที่มันจะพันทุกข์นั้นะ พันทุกข์เอาความคิดพันทุกข์หรือ ผีเข้าจะพันทุกข์หรือ ผีเข้ามันก็อเวจีไง อบายภูมิ ผีเปรต อบายภูมิทั้งนั้นนะ นี่ไง เวลาไปเที่ยวชมหรรสพสมโภชน์ นั้นนะอบายมุขอบายภูมิ ชอบแต่เรื่องอบายมุข มันก็ไปสู่อบายภูมิ นี่ผีเข้า เวลาผีเข้ามันลงอบายภูมิหมด แล้วบอก “นี่ดี มันมหัศจรรย์ มีรูป รส กลิ่น เสียง มีรูปสัมผัส อายตนะสัมผัสหมดเลย”...ผีเข้า

เวลามหาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา ให้กำหนดพุทโอ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โอ

หายใจทำไม

สมถกรรมฐานเป็นพุทโอ พุทโอนี้พุทธานุสติ พุทธะ พุทโธ หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โอ พยายามทำของเรา จะมีการศึกษามากมายมหาศาล ศาสดาจารย์รู้รอบโลกมาแล้วนะ ถ้าพุทโอไม่เป็น ไม่เจोजิตของตน ไม่เจอที่เกิดแห่งกิเลสต้นหาความทะยานอยาก ปฏิสนธิจิตไม่รู้จัก ส่งออกทั้งหมด อยู่แต่ข้างนอก เข้ามาสู่ความเป็นจริงไม่ได้ เห็นแต่เรื่องไร้สาระเป็นแก่นสาร

แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของท่านท่านเข้าไปสู่ความสังัดความวิเวก แล้วท่านพยายามจะเข้าค้นคว้าหาใจของตน มันจะมีศักยภาพ มีความรู้ความเด่นมากน้อยขนาดไหน พยายามทวนกระแสกลับเข้ามาสู่ใจของตน ถ้าหายใจเข้าพุท หายใจออกโอ บริกรรมพุทโอ นี่จะเข้าสู่ใจของตน ที่บอกว่าไม่รู้สิ่งใดเลยๆ เดียวเข้ามามันจะรู้ ถ้ารู้ขึ้นมาแล้วมันเด่นชัดนี้จิตเดิมแท้ จิตของเรา

จิตของตนแท้ๆ ไม่รู้จัก ชื่อเรา เราชื่อนาย ก. ชื่อนาย ก. ก็เขียนแต่ นาย ก.ๆๆ แต่ไม่รู้จัก นาย ก. จริงสักที พอจิตมันสงบเข้ามา อ้อ! ไฉ่ ก. มีอยู่นี่เองเนาะ ภูหามิ่งมาหลายภพหลาย

ชาติเลย ภูมามิ่งมาตลอดหลายภพหลายชาติ ภูเจอมิ่งแล้ววันนี้ นี่ถ้ามันสงบเข้าไป ถ้ามันสงบ มันเจอมันนะ พอเจอมัน นี่ไง จิตเป็นสัมมาสมาธิ จิตมันสงบเข้ามาๆ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี คีล สมาธิ ปัญญา

ถ้าไม่มีสมาธิแล้วร้องแรกแหกกระเชอไปนะ ผีเข้า ผีเข้า ไม่ใช่ความจริง

ถ้าเข้าความจริงปั๊บ สัจธรรมไง ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สูงส่งกว่าผี ผีคือพวกสัมภเวสี พวกจิตวิญญูณที่เร่ร่อน

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสร้างคุณงามความดีก็มาก ทำความชั่วร้ายมากก็มี

เวลาพระเจ้าพิมพิสารอุทิศส่วนกุศล ญาติของท่านเป็นเปรตเต็มไปหมดเลย เห็นไหม จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ญาติของพระเจ้าพิมพิสารเป็นเปรตมาขอส่วนบุญมากมาย มหาศาล จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ อันนั้นพวกผีที่อยู่ในวัฏฏะ

แต่ไอ้ผีเปรตกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตนสิ มันหลอกมันลวงมันปลิ้นมัน ปล้อน มันทำให้เราเร่ร่อน แล้วยังมารยาสาไถย กิเลสมันก็น่าขยะแขยงอยู่แล้ว ยังเอามารยาสาไถยลอยหน้าลอยตानी ทุเรศ กิเลสซ้อนกิเลส ๓ ทับ ๔ ซ้อน แล้วยังมีมายา

คนที่เขามีหนี้ตาเขาสังเวชมาก เขาทั้งสลด เขาทั้งสังเวช เขาทั้งขยะแขยง เขาทั้งไม่ต้องการ แต่เขาเป็นสุภาพบุรุษ เขาเก็บไว้ในใจทั้งนั้นนะ เขาเก็บไว้ในใจ

สิ่งมีชีวิต คุณสิ เวลาสัตว์ เขาไปเที่ยวสวนสัตว์ เขาบอกอย่าไปรังแกมันนะ มันมีชีวิต แม้แต่สัตว์เดรัจฉานมันยังมีชีวิต มันยังรู้สุขรู้ทุกข์ มันปรารถนาความสุขเกลียดความทุกข์

มนุษย์ด้วยกันจะโง่จะฉลาด จะสูงจะต่ำ จะเป็นพระเป็นโยมเป็นต่างๆ เขารู้ แต่เขาเก็บไว้ในใจ ใครไม่รู้ตัวชั่ว แต่รู้ตัวชั่วแล้ว ถ้าคนมีสติปัญญา รู้ตัวชั่วแล้วแก้ไข รู้ตัวชั่วแล้วเปลี่ยนแปลง

ไม่ใช่รู้ตัวชั่วแล้วซ่อนไว้ ภูยิ่งใหญ่ ภูยิ่งใหญ่ มิ่งรู้ใหม่ว่ากุญใคร

ลูกกิเลส กิเลสมันชี้หัว

แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาผีเข้า พระภิกษุที่ผีเข้านั้นเขาผีเข้าด้วยเวรด้วยกรรมของเขา เราเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วมาบวชเป็นพระ แล้วพอบวชเป็นพระแล้ว โดยธรรมชาติของคนที่เกิดมามีวิชา คือมีกิเลส คือมีพญามารในหัวใจทั้งสิ้น ถ้ามีในหัวใจทั้งสิ้น เราก็มีสติปัญญา

คนเหมือนกัน คนด้วยกันมีความคิดเหมือนกัน ไม่มีใครใหญ่กว่าใครหรอก มันมีแต่คนที่มีความรู้ในหัวใจมากน้อยแค่ไหน คนที่มีหัวใจเป็นธรรมๆ นะ แม้แต่เขาเป็นฆราวาส จิตใจเขาเป็นธรรม เขาเจอคนที่ต่ำต้อย คนทุกข์คนจน เขาช่วยเหลือเจือจานกันทั้งสิ้น คนที่ไม่เป็นพระ เขายังมีใจเป็นธรรมกันเลย อย่างว่าแต่ใครจะต่ำต้อยกว่าใครเลย

แล้วพอบวชเป็นพระขึ้นมา ผ้าเหลืองนี้มันจะทำให้เหาะเหินเดินฟ้าหรือ ผ้าเหลือง กราบผ้าเหลืองๆ กราบผ้าเหลืองเพราะเป็นวัฒนธรรม แต่ในใจเขา เขาจะกราบไหมล่ะ ในใจเขา เขารู้อยู่เต็มหัวอกของเขา เป็นพระไม่เป็นพระ ใครๆ ก็รู้ แล้วเขาจะกราบอีกไหมผ้าเหลืองนะ อยากกราบผ้าเหลืองแต่เกลียดชังหน้าคน แต่เขาก็ทำด้วยมารยาทของเขา แต่ไฉ่หัวโล้นที่มันไม่รู้สำนึกตัวนี้สิ มันไม่สำนึกตัวมันว่ามันชั่วร้ายแค่ไหน มันไม่สำนึกตัวมันแล้วมันทำลายพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วย

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ มันต้องแก้ไขที่ตัวเรา ใครชั่ว ต้องแก้ไขที่ใจที่มันชั่ว นี่ไง ถ้าภิกษุผีเข้ามันเป็นเรื่องหนึ่งนะ นี่ผีกิเลสมันเข้า อ้า...เลยนะ ถ้าผีกิเลสมันเข้า

มันสังเวช

คนมันไม่มีใครจะเชื่อไปกว่าทุกคนหรอก การศึกษามันตามทันกันได้ เวลาศึกษาๆ เดี๋ยวนี้การศึกษาเจริญมาก เรียนกันปริญญาคนละ ๔ ใบ ๕ ใบ

แต่เวลาคนมีประสบการณ์การประพฤติปฏิบัตินะ คนมีประสบการณ์การทำงานเขาทำงานของเขา เขาหาเลี้ยงชีพของเขา ประสบการณ์ของเขาทำให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิตของเขา ใ้คนมีปริญญาบัตร ๕ ใบ ๑๐ ใบต้องไปเป็นลูกจ้างเขา แต่ถ้าเขามีอำนาจวาสนา เขาทำของเขาได้ นั่นก็วาสนาของเขา วาสนาของเขาแหละ แต่เราล่ะ

เวลาครูบาอาจารย์สอนนะ ไม่ให้ไปยึดติดในอดีตและอนาคต ให้ในปัจจุบันนี้ ปัจจุบันนี้แก้ไขได้ ปัจจุบันนี้ ปัจจุบันนี้เราจะแก้ไขไปในทางที่ใด ไม่ใช่มันเหี้ยมาแล้วก็จะทำเหี้ยต่อไป มันเหี้ยมาแล้วก็ต้องให้แก้ที่นี้ มันแก้กันที่นี้ ปัจจุบันนี้มันแก้ไขได้

ถ้ามันแก้ไขไม่ได้ มันเป็นสิ่งไม่มีชีวิต คนตายแล้วเท่านั้น เห็นไหม เวลาเขาบอกคนนั้นยิ่งใหญ่ คนนี้เป็นคนดีคนชั่ว เขาบอกอย่าเพิ่งไปชม ต้องให้มันตายก่อน วันไหนดินกลบหน้ามันจะรู้ว่ามันดีหรือชั่วจริง ถ้าดินยังไม่กลบหน้านะ มันยังมีชีวิตอยู่ มันยังดัดจริตได้ มันยังปลิ้นปล้อนได้อยู่ นี่เวลาสิ่งที่มีชีวิต เห็นไหม ฉะนั้น ให้อยู่กับปัจจุบันนี้ อย่าให้มันดัดจริต อย่าให้มันปลิ้นมันปล้อน

เรามีศีล เรามีสติเท่าทันมัน มันอยากกินนาก็อย่าไปกินมัน ไปกินทำไม น้ำที่ไหนก็กินได้ ทำไมต้องไปกินแอลกอฮอล์ น้ำเปล่าๆ ก็กินได้vey ทำไมต้องไปกินน้ำแอลกอฮอล์ด้วย ทำไมต้องไปดัดจริตมัน มีสติทันมันสิ ไหนว่าเป็นพระไง พรรษาเยอะด้วย เป็นอาวุธได้ด้วย แต่ทำสู้เขาไม่ได้ ทำสู้พระเล็กเถรน้อยไม่ได้

พระเล็กเถรน้อยเขายังซื่อสัตย์กับธรรมและวินัย ใ้ฉันมันไม่ซื่อสัตย์ มันไม่ซื่อสัตย์กับธรรมวินัย มันเป็นไปไม่ได้ นี่ผีเข้า ผีเข้าทำให้ตัวเองเสียหาย แล้วตัวเองเสียหายนี้กว่าไม่มีใครรู้ นะ ไม่มีหรอก ความลับไม่มีในโลกนี้ ความลับไม่มีที่ลับที่แจ้ง ถ้าไม่มีที่ลับที่แจ้ง จบ ต้องมีสติปัญญาเท่าทันก็จบแล้ว รู้อยู่ มันถูกหรือผิด ถ้ามันผิดก็ไม่ทำ มันไม่ทำ

แต่ถ้าบอกว่า ถ้าลงใจแล้วทำเลย เป็นเรื่องของหมู่คณะ

ลงใจใคร ทำเรื่องอะไร

ไ้คำว่า “หมู่คณะฯ” มันเป็นเรื่องสาธารณะ มันเป็นเรื่องหมู่สงฆ์ เห็นไหม

ครอบครวัทางโลกเขา ครอบครวัใคร ตระกูลของใคร พอบวชมาแล้วเป็นศากยบุตรพุทธชินโรส เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งสิ้น

ถ้าเป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราจะลงอุโบสถอยู่ที่นี่ สามัคคีอุโบสถ เราต้องมีความสามัคคีกัน เราต้องมีความรู้จักกัน เราจะพึ่งพาอาศัยกัน เราจะระลึกถึงกัน ใคร

เจ็บไข้ได้ป่วยที่ไหน เราจะพาไปโรงพยาบาล ใครเจ็บไข้ได้ป่วยเราจะรักษา ใครทุกข์ใครยากเราจะช่วยเหลือเจือจานกัน

นี่ไง แต่เดิมในประเทศไทยเขายกย่องสรรเสริญวงกรรมฐานมาก ว่าวงกรรมฐานรักใคร่กันมาก วงกรรมฐานเขาจะรู้จักกัน แล้ววงกรรมฐานเดี๋ยวนี้มันเป็นกรรมฐานที่ไหนล่ะ

หลวงตาท่านติเตียนประจำนะ เทศบาลหนึ่ง เทศบาลสอง เกิดธรรมไม่ได้ แล้วเวลาไปวิเวกกลับมา มันไปได้ยาเสพติดมาหรือไปได้คุณธรรมมา

เวลาไป ไปยาเสพติดทั้งนั้น ไปในสถานที่ที่รูป รส กลิ่น เสียงที่มันเข้ามันยวนใจ

นี่ไง รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร มันเป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้ เข้าไปหามัน เข้าไปยอมจำนนกับมัน แล้วกลับมาก็มาคุยไม้ มีศักยภาพ มีลูกศิษย์ลูกหา มีคนยกย่องสรรเสริญ...ธรรมและวินัยเกิดตรงนั้นใช่ไหม

แต่เดิมวงกรรมฐานๆ ลูกศิษย์หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านช่วยเหลือเจือจานกันมา ท่านคุ้มครองดูแลกันมา ท่านเป็นหมู่คณะ ถึงเข้มแข็งมาจนปานนี้ไง ไร่เรารุ่นปลาย่อปลายแฉม นี่ไง กลายเป็นผีเข้าไปหมดเลย

ถ้ามันผีเข้าโดยภาวณา ลูกศิษย์กรรมฐานเขาช่วยเหลือกัน เขาพยายามแก้ไขกัน แต่ถ้าไอ้ผีกิเลสเข้า มันไม่มีเหตุผล มันเหยียบย่ำทำลายคนอื่น แล้วมันจะให้คนอื่นยอมรับมันด้วยมันเป็นไปไม่ได้

คนเขามีความคิด เขามีความรู้สึก เขายอมรับแต่ความจริง เขายอมรับแต่ความเป็นธรรมวินัย เขารับกิเลสค้นหาความทะยานอยาก รับมารไม่ได้หรอก เพราะในตัวของเขาทุกๆ คนมันก็มีอยู่เต็มหัวใจแล้ว ใครบ้างไม่มีกิเลส ใครบ้างไม่โดนกิเลสบีบบังคับ โดนทุกคนนะ มันเผาทุกคน เผาจนในใจนี้

แล้วที่เรามาบวชกันนี้ เรามาปฏิบัติกันนี้ เรามาเป็นหมู่คณะกันเพราะอะไร ก็เพราะปรารถนาอยากจะทำสถานที่ให้ใหม่ เราปรารถนาจะทำที่ที่ลงใจให้ใหม่ เราปรารถนาจะทำที่ที่ว่า ถ้ามันปฏิบัติไปแล้ว ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เราต้องการผู้ที่ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม สังฆธรรมที่ความเป็นจริง ไม่ใช่มันปลิ้นปล้อนมาบิดมาเบือน

อริยสัจมีหนึ่งเดียว ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

เวลามันอยาก ทุกข์ใหม่ เวลามันอยาก มันอยากแล้วมันดีดมันดัน มันทุกข์ใหม่ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ เหตุมันคืออะไรล่ะ ทำไมไม่ดูมัน ทำไมไปวิ่งเต้นหามันมาล่ะ แล้วเอามา เอามา ทำลายพระกรรมฐานทั้งกลุ่ม เอามาทำลายสังฆะสงฆ์ทั้งหมด เอามาทำไม มันไร้สาระ

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ที่เราแสวงหากัน แสวงหาความจริงกันอยู่นี้ไง ที่เรามาเป็นคณะ เป็นหมู่คณะกันนะ หมู่คณะนะ มีอะไรพึ่งพาอาศัยกัน เวลาประพฤติปฏิบัติไปแล้ว ผู้ที่ปฏิบัติ ใหม่ มันก็มีอาวูโส กันเต ผิดถูกก็คุยสอบถามกัน

ถ้าสอบถามกันไม่ได้ เราก็มึ่ห้วนๆ มีห้วนๆเป็นผู้ที่รับผิดชอบ ห้วนๆที่รับผิดชอบนั้น จะเป็นคนวินิจฉัยว่าสิ่งที่ทำมามันถูกหรือไม่ถูก

แล้วทำไมต้องวินิจฉัย ทำไมไม่เป็นปัจเจกตั้ง สันติปฏิวัติ

เป็นปัจเจกตั้ง เป็นปัจเจกตั้งของกิเลสหรือเป็นปัจเจกตั้งของธรรมล่ะ

ถ้าเป็นปัจเจกตั้งของธรรม โอ้โฮ! ไม่เคยรู้ไม่เคยเห็น อู๋! สุดยอด ถ้าเป็นปัจเจกตั้งของ กิเลสนะ “แหม! สุดยอดเลย ไปบอกหลวงพ่อก็ไม่ได้หรอก หลวงพ่อก็ไม่ยอมรับ หลวงพ่อก็ด่ากูอีก กูต้องเอากู” นี่ถ้าเป็นปัจเจกตั้งของกิเลส มันก็เข้าข้างมันอยู่นั่นนะ การเข้าข้างมันจะเป็น ความจริงได้อย่างไร

แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ อ้าว! หลวงพ่อพูดผิด เราก็อ่านสิ สอนหลวงพ่อก็เลย

เวลาหลวงตานะ เวลาท่านพูด ถ้าเราสอนผิด จะพาไปเฝ้าพระพุทธเจ้า

นี่ถ้าสอนผิดจริงๆ ในพระไตรปิฎกมันก็เปรียบเทียบได้ คนที่ฉลาดนะ มันเปรียบเทียบ เข้าไปในพระไตรปิฎก แล้วก็เอามาเปรียบเทียบกัน แล้วเอามาวิเคราะห์วิจัย

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีกำมือในรานั้น แบบ แบบให้ตรวจสอบ แบบ ให้ตรวจสอบ แบบให้มาวิเคราะห์วิจัย การวิเคราะห์วิจัย ธรรมสภาจุฬา เอตมฺมงฺคลมุตตม แต่มัน ต้องเป็นพวกที่เป็นสุภาพบุรุษฟังเหตุและฟังผล

เวลาวงกรรมฐานเราคุยกันนะ เขาชนะกันด้วยเหตุผล เวลาชนะกันด้วยเหตุผลเพราะเหตุผลเราไม่เท่าท่าน เหตุผลเราไม่มี ต้องยอมรับ พอยอมรับ เราก็ชวนขวายเป็นเรา

ไอ้โฮ! ไม่ใช่ว่า หาเหตุผลมาแค่นี้เกือบตายแล้ว แล้วยังไม่ใช่อีกหรือ ยังจะต้องไปอีกใช่ไหม

อ้าว! ก็ความจริงมันเป็นอย่างนั้นนะ ความจริงสักจะมันเป็นอย่างนั้น มันไม่ใช่เป็นที่ความพอใจหรือไม่พอใจของคน สักจะความจริงมันก็ต้องเป็นสักจะความจริงใช่ไหม คนที่มีอำนาจวาสนาบารมีทำของใหญ่ก็เหมือนของเล็ก คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาบารมีทำของเล็กก็เหมือนของมันใหญ่

เราไม่มีอำนาจวาสนาบารมี เราทำได้แค่นี้ เราก็นึกว่านี่สุดยอดแล้ว แต่ความจริงมันของเล็กไป ไม่มีอำนาจวาสนาทำของเล็กเหมือนของใหญ่ คนที่มีอำนาจวาสนาบารมีทำของใหญ่เหมือนของเล็ก เขาทำมาแล้วของพึ่ๆ เรื่องธรรมดา มันต้องมากกว่านี้ไง อู้ฮู! อู้ฮู! อีกแล้ว

ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ ถ้าปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เรามาบวช เราแสวงหาอย่างนี้ไง แสวงหาเหตุหาผล หาข้อเท็จจริง หาความจริง เรามาหาความจริงกัน เราไม่ใช่มาปิดมาบังกัน มาดัดจริต มาปลิ้นปล้อนกัน เราไม่ใช่มาอย่างนั้น ถ้ามาอย่างนั้นไม่ต้องมา ที่อื่นเยอะแยะไป เขาหาที่ไหนก็ได้ แต่พวกเราหา หาความจริงกันไง ถ้าหาความจริงกันแล้วให้มันเป็นสักจะเป็นความจริง อย่าทำตัวให้ผีเข้า ผีกิเลสเข้า ผียากดังอยากใหญ่อยากมีอำนาจเข้าไว้สาระ

เรามาเพื่อความตรวจสอบ มาเพื่อการกระทำ มาเพื่อความสักจรรรม เรามาเพื่อความจริงในธรรมและวินัยที่บริษัท ๔ ชาวพุทธเขายกย่องสรรเสริญกันอยู่นี้ไง ถ้ามันเป็นความจริง ให้ตรวจสอบที่ไหนก็ได้ ความจริงยิ่งโดนตรวจสอบ ยิ่งโดนไฟเผาเผา มันยิ่งแวววาวๆ ใจ

ถ้าเป็นสักจะความจริง สักจะความจริงมันไปกลัวอะไรละ กระมิดกระเมี้ยนหลบๆ หลีกๆ มันไม่ใช่ สักจะความจริงเป็นสักจะความจริง เว้นไว้แต่สังคมนั้นเป็นสังคมของมาร สังคมของพวกเขาเปรต บัณฑิตเขาไม่เข้าไปหรอก เขาหลบเขาหลีก

หลบหลีกเพราะว่าสถานที่อย่างนั้นมันไม่ใช่สัตบุรุษ สถานที่อย่างนั้นมันเป็นที่อยู่ของโจร สัตบุรุษไม่เข้าไปในสังคมนั้นหรอก เอาทองไปแลกกับหิน เป็นไปไม่ได้ ทองเขารู้ว่า

ทอง เขาไม่เข้าไปอยู่ในสังคมอย่างนั้น ถ้าคนที่เขามีสติ เขามีปัญญา เขารู้จักคัดเลือก เขารู้จักคัดแยกของเขา

นี่ไง เราทำตัวเรานะ ทำตัวเราให้เป็นพระ อย่าทำตัวให้เป็นผี อย่าทำตัวให้ผีเข้า ทำลายตัวเอง แล้วคิดว่าตัวเองทำถูกต้อง คิดว่าไม่มีใครรู้ใครเห็น...เขารู้กันทั้งบ้านทั้งเมือง เอวัง